

قانون مجازات عمومی

بلکه هر کدام دارای شماره مخصوصی (۱) هستند که آن شماره نامیده میشوند.

- ۳ - سکوت مطلق شرط اصلی و لازم در زندان مجرد است - هر نوع صحبت و گفتگو باید بصدای آهسته بعمل آید
- ۴ - تمام رفتار و حرکات و جزئیات زندگی زندان بوسیله مقررات و تحت نظر و دستور مأمورین زندان انجام میشود - بطوریکه محبوسین بمحض ورود و قبل از اشغال اتاق خود حمام بروند بعد لباس مخصوص پوشیده بمحل تعیین شده منتقل حرکت خوردن، خوابیدن، برخاستن، کار کردن تمام باید بامر ناظرین و مأمورین زندان باشد. مثلاً صبح بامر و اخبار زندان زندانیان باید برخیزند لباس بپوشند کف زندان خود را تمیز کنند ظرف و اثاثیه خود را بشویند و کلیه اشیاء و محتویات زندان هم چنین خود زندانرا هم پاک کنند - نیم ساعت پس از آن باید بکار مشغول شوند برای هر یک از ساعات غذا که دونوبت است یکساعت وقت داده میشود در فاصله این مدت زندانیان مختارند که بخوانند کتاب و روزنامه و غیره (مجاز) پردازند و یا اگر خواندن ندانسته

(۱) شماره نامبرده در پشت اطاق زندان روی یلاکی نوشته شده و از رنگ آن میتوان نوع محکومیت اشخاص را تشخیص داد: مثلاً رنگ سبز مخصوص متهمینی (که ضرورت مقتضی این نحو از توقیف باشد) رنگ زرد برای محکومین و در رنگهای نامبرده نیز مشخصاتی هست که میتوان بموجب آن نوع محکومیت را هم معلوم نمود. در داخله اطاق نیز یلاکی بدیوار نصب است که هویت محکوم، روز ورود و میزان محکومیت، و سایر خصوصیات نوشته شده و باید پشت رو باشد، که اشخاص عادی از مفاد آن آگاه نشوند.

در عمل هم نتایج مفیده از این قسمت گرفته شده چه این مسئله قهری است که انسان در هجوم بدختی و مصائب بیشتر فرصت توجه و اقبال بامور مذهبی دارد حال اگر جنبه اخلاقی این قسمت باطرز خاص و جالب توجهی و آنطور که مقرون با حقیقت امر است جلوه و نفوذ کند بدیهی است برای محبوسین که بیشتر از طبقه گمراهان و بیسوادان هستند زیادتر تأثیر خواهد کرد.

۲ - حبس مجرد: در کشورهای نامبرده حبس تأدیبی و مجرد از حیث طرق رفتار - غذا و سایر مقررات عمومی مربوطه بزندانیان فرق چندانی ندارد مگر در میانی و اصولی که شرط اساسی و وجهه امتیاز مجازات مزبور از حبس های دیگر باشد در اینصورت و با توجه بتعریف و عنوان آن و لزوم زندگی انفرادی و قطع هر گونه رابطه زندانی با محیط خارج همچنین الزام بمجهول نگاهداشتن هویت او (از لحاظ آثاری که این مجازات بر شرافت و حیثیت شخص میگذارد) شرایط زیر باید رعایت شود:

- ۱ - زندانیان هر یک دارای روپوشی هستند که تمام بدن آنها را میپوشاند - مشارالیه بمحض اخبار باید روپوش مزبور را در بر کنند و این اخبار بیشتر وقتی داده میشود که بخواهند آنها را موقتاً برای گردش از اطاق خود خارج کنند یا شخص خارجی بدیدار آنها بیاید فقط در مواقع اجرای مراسم مذهبی و یا گردش انفرادی پوشیدن آن اجباری نیست
- ۲ - هویت زندانیان در نظر کلیه اهل زندان مجهول و هیچکس حق ندارد آنها را (ولو بشناسد) با اسم صدا کند

در کلاس مخصوص اینکار آموزش پردازند.

شب هنگام بمحض اعلام زندانیان از کار دست میکشند رختخواب خود را مهیا و بکریج پس از آن باید همه بخواب روند در فاصله بین برخاستن و خوابیدن زندانی حق ندارد بیکار بماند بلکه باید در درجه اول تکالیف آموزگار را انجام دهد بعد بخوابیدن آنچه که از طرف زندان بدسترسشان بگذارند پردازد

هریک از زندانیان در روز یکساعت حق تفریح دارد و تمام این مدت را باید راه برود (مگر در صورت کسالت و دستور پزشک) ساعت و محل گردش قبلانمیین و باید همه روزه تغییر کند بطوریکه یکنفر در ظرف هفته یا دو روز متوالی در یک موقع و یک محل دو نوبت گردش ننماید. فقط از قاعده فوق متهمیني (که اقامتشان در زندان موقت است) استثناء میشوند.

دیدار از زندانیان - با شرایطی ممکن است اجرای تشریفات مذهبی و آموزش و پرورش بهترین وسیله برای خنثی کردن مشقت و رنج تنهائی و زندان مجرد است - در مورد زندانیان مطلقاً بسواد آموزشگاهی در زندان تهیه شده که هفته دو بار بدانجا میروند - در داخله اطاق خود هفته سه بار حق دارند پیشوایان مذهبی را بجوایند و اشخاص نامبرده از هر گونه نمایح اخلاقی و امید واری زندانیان برستگاری خودداری نخواهند کرد. هم چنین باز دید روزانه زندان و زندانیان از طرف مأمورین و خدمتگذاران مربوطه (کمیون نظارت) اجباری است.

بیماران در صورتیکه خیلی مریض باشند به بیمارستان منتقل و الا در خود زندان عیادت میشوند

این بود خلاصه از رویه و رفتار در زندان مجرد - لکن مجازات مزبور مخالفین بسیار دارد که در غالب کشورها سعی نموده اند معایب و مضار آنرا تشریح نموده آنرا بمجازات دیگری تبدیل کنند.

از جمله معایب و انتقاداتی که بمجازات مزبور شده:

۱ - حبس مجرمانتهی بدیوانگی زندانی یا خودکشی او میشود - چه سختی مجازات و تحمل ناپذیری بودن تنهائی

آنها بدیفتی که تشریح شد برای انسان اهل اجتماع مخصوصاً کسانیکه در حوزه های بزرگ زندگی و مهمترین مایه تسلیشان بسر بردن ابام در محیط مردم است بقدری مؤثر میشود که تغییر فاحش و تحول غیر قابل قیاس و تصور غالب آنها را (و خصوصاً آندسته که دارای اعصاب ضعیف و اسیر احساسات شدید میشوند) بیأس از زندگی کشانده و خودکشی میکنند و یا تأثیرات مزبور سبب اختلال دماغی شان میشود.

۲ - مانع بزرگ برای اصلاح و تذکبه اخلاق محوسین است - علت آنها از مفاد و تعریف خود این مجازات واضح می شود یعنی وقتی زندانیان بکلی مجرد زندگی کنند دیگر از ملاقات اشخاص (و تأثیری که مخصوصاً در بعضی از آنها در مقام نصیحت و تنبه دارند) محروم و بالنتیجه بهمان سجه فطری و فساد اخلاقی که داشتند باقی میمانند و در موقع خروج از زندان باز همان خطرات احتمالی قابل پیش بینی و وقوع است.

۳ - مانع استفاده از زندانیان و کارجمعی است - این ایراد نیز در عین اینکه باهمیت دو نکته پیش نیست باز هم مورد استناد این دسته و گویند زندانیان که غالباً در حین خروج محتاج و فقیر اند باید حاصلی از دسترنج خود داشته باشند تا مجبور بارتکاب گناه تازه نشوند علاوه سازمان کار جمعی بجهت بسیاری آسانتر کم خرج تر و نفع آورتر از کار فردی است - از طرف دیگر وقتی در حبس تأدیبی کار اجباری است در زندان مجرد بطریق اولی باید مورد عمل بوده ولی در اطاق زندان کار کردن برای همه کس مقدور نیست.

انتقادات مزبور تا حدی مؤثر و حتی در بعضی از کشورها زندان مجرد تبدیل برویه خاصی که شباهت بسیار به رویه ابورن Auburn (منها شدیدتر از آن) دارد اتخاذ شده - مثلاً در بلژیک که مجازات حبس مجرد بتمام معنی اجرا میشده آنرا برویه اخیر (با تضییقات بیشتری) تبدیل کرده اند بطوریکه کار در روز جمعی و اجباری است همچنین گردش زندانیان بنحو مزبور، ولی بمحض اتمام کار و گردش فوراً از یکدیگر جدا و رویه زندان مجرد عملی میشود هم چنین است اوقات فراغت - غذا و راحتی و روزهای تعطیل که کاملاً زندگی انفرادی است در ایتالیا نیز حبس مجرد در روز منسوخ (بموجب قوانین جزائی سال ۱۹۳۰) و فقط هنگام شب عملیست.